

Buletinul de știri NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1159

01.06.2025 (136)

Hitler la război : Ce s-a întâmplat *cu adevărat*?

de A.V. Schaerffenberg

Partea 6

Capitolul 5: Butoaie de pulbere cehe și poloneze

Patru ziare ostile sunt mai de temut decât o mie de baionete."

Napoleon Bona-
parte

Tratatul de la Versailles, care a pus capăt Primului Război Mondial, este adesea citat de istorici drept principalul responsabil pentru următorul conflict mondial. Semnat sub constrângerea unor politicieni germani slabi de inimă, tratatul nu a fost altceva decât jefuirea legalizată a unui popor învins. Bineînțeles, Aliații victorioși au considerat că motivele pentru care au pornit la război erau pur defensive, astfel încât inamicul prosternat a fost singurul vinovat de provocarea ostilităților. Niciodată nu au fost menționate în sălile de la Versailles politica de *revanche* care a dominat Franța de la umilința de la Sedan din 1871; politica tradițională a Angliei de a se război împotriva principalei puteri a continentului, indiferent cine ar fi

aceasta, pentru a-și asigura propria predominanță; și dorința Rusiei de a uni slavii sub țar, apărând ca salvatorul lor în Serbia. Singura "crimă" a Germaniei înainte de război a fost să devină un concurent industrial. Bogăția ei nou descoperită a fost cea care i-a motivat pe autorii tratatelor din 1918, când au furat câmpurile carbonifere ale Germaniei, lăsându-i poporul să înghețe și să moară de foame, și le-au impus despăgubiri atât de severe încât au fost condamnați la sărăcie perpetuă. De aici, necesitatea economică de a-i face pe germani singurii responsabili pentru "Marele Război".

Tratatul de la Versailles nu a fost nimic mai mult decât un document formal întocmit pentru a acoperi jefuirea unui dușman învins. Criminalii internaționali care l-au conceput și-au agravat ticăloșia prin unirea unui continent european fragmentat prin războaie și revoluții din rămășițele Imperiului Austro-Ungar și ale Germaniei imperiale. În lăcomia, răzbunarea și ignoranța lor, autorii tratatului au împărțit regiuni întregi de popoare fără legătură între ele, adesea antitetice, în state noi, create artificial. Milioane de polonezi, germani și maghiari s-au trezit brusc în Cehoslovacia; mai mulți germani în Polonia și Lituania, cu alte mii de polonezi în Ungaria, maghiari în România etc., etc. Numai în regiunea Sudetenland, 2 800 000 de etnici germani au fost blocați în spatele graniței cehe, izolați de țara lor natală și aflați sub autoritatea unui guvern străin, deschis ostil. Aproximativ 625 de mile pătrate de teritoriu polonez ocupat de mai mult de un sfert de milion de polonezi au fost cedate Cehoslovaciei. Ungaria a pierdut 7 500 de mile pătrate de teritoriu cu 775 000 de locuitori, de asemenea fără consimțământul acestora.

Cu titlu de comparație, dacă Statele Unite ar fi pierdut un război și ar fi fost forțate să cedeze, să zicem, Washington, Montana sau Idaho, cu populațiile lor americane, Canadei, sau California, Texas și Arizona Mexicului, țara noastră s-ar fi aflat într-o situație similară cu cea cu care s-au confruntat Germania, Polonia și Ungaria după Primul Război Mondial. Și ori de câte ori germanii, polonezii sau ungurii rezidenți se opuneau condițiilor adesea brutale care le erau impuse, protestele lor erau "zdrobite fără milă de guvernul de la Praga al președintelui Benes" (Chant, 5). După cum a observat generalul Leon DeGrelle, era inevitabil ca o astfel de mizerie să explodeze în cele din urmă într-un nou conflict internațional, cu sau fără Hitler.

Începând din 1933, germanii din teritoriile izolate de Reich, în care Führerul a restabilit mândria națională, au dorit să revină în patria lor. În Sudetenland, minoritatea germană a votat în proporție de peste 90% pentru revenirea la Reich în cadrul unui plebiscit monitorizat de observatori internaționali. Când, în mai 1938, guvernul ceh a refuzat în continuare să-i lase pe sudetenii să se întoarcă în țara lor și și-a mobilizat forțele armate, Hitler a amenințat că va chema Wehrmacht-ul. Până atunci, el era conștient de hotărârea Alianților de a porni un război împotriva sa,

într-un fel sau altul, în ciuda tuturor eforturilor sale de înțelegere internațională. De fapt, Germania nu era pregătită de luptă, dar nici Franța sau Anglia nu erau pregătite - încă. Totuși, în ritmul lor de reînarmare, în doar câțiva ani vor reprezenta o amenințare militară copleșitoare. De exemplu, RAF a cheltuit pentru rearmare mai mult decât toate forțele armate germane la un loc în anii 1930. Reichul nu putea spera decât să se apere cu succes împotriva Aliatilor înainte ca aceștia să devină prea puternici pentru a rezista. În consecință, Führerul și-a informat comandanții că, în cazul în care problema regiunii Sudetenland nu era rezolvată până la 1 octombrie, aceștia urmau să înceapă operațiunile armate împotriva Cehoslovaciei.

Cu Europa în pragul războiului, numai un om cu autoritatea personală și abilitățile diplomatice ale lui Benito Mussolini putea salva pacea. Acesta a convocat în ultimul moment o reuniune de urgență a patru puteri la Munchen. Vorbind fluent engleza, franceza și germana, el i-a făcut pe toți delegații să înțeleagă că reunirea sudetenilor cu patria lor naturală era singura modalitate de a evita ostilitățile, în ciuda agitației neîncetate din presa internațională. Între timp, Edward Benes, liderul bine mediatizat al Cehoslovaciei, a fost descris în întreaga lume în presă, în buletinele de știri și în programele radio ca fiind nobila și jalnica victimă a rapaciei fasciste și a intimidării Aliatilor. "În același timp", a observat istoricul Peter Gryner din perspectiva a șaptezeci de ani, "Dr. Benes, președintele ceh slab din punct de vedere politic și moral, care nu avea stomac pentru război, a demisionat și a fugit în Franța cu 10 000 de dolari [donație sovietică] în buzunar" (48).

Cu doar două zile înainte ca Wehrmachtul să invadeze Cehoslovacia, a fost semnat Pactul de la München. Ducele, după ce a salvat Europa de la sinucidere, s-a întors la Roma pentru un binemeritat triumf al eroilor, iar sudetenii s-au întors la Reich fără incidente. Între timp, Churchill, referindu-se la el însuși și la colegii săi războinici din "Focus", a mormăit: "Am suferit o înfrângere totală și nemărginită" (Innes, 13).

Dar politicienii cehi umiliți și-au vărsat frustrările asupra altor popoare străine rămase sub controlul lor prin Tratatul de la Versailles. Slovacia și rutenii maghiari au suferit o opresiune cruntă și au apelat la Adolf Hitler pentru același tip de ajutor pe care îl acordase sudetenilor. Când a mai aflat de la SD-ul său că cehii construiesc în secret baze aeriene pentru bombardierele sovietice capabile să lovească ținte germane în 30 de minute de la decolare, a pus stăpânire pe Cehoslovacia, împărțind-o în Boemia și Moravia, nume sub care aceste țări erau cunoscute de secole înainte de Tratatul de la Versailles. O privire aruncată pe o hartă de după Primul Război Mondial arată cum acest stat sintetic a pătruns adânc în teritoriul german, ca o lovitură de pumnal, pentru a menține Germania perpetuu paralizată.

"Cehoslovacia" a fost o creație artificială a politicienilor francezi și britanici care

nu știau nimic despre regiunea pe care au presupus că o vor reconstitui. De fapt, adevăratul lor obiectiv în crearea Cehoslovaciei a fost acela de a menține Europa Centrală într-o continuă agitație (adică neputință). Hitler a dezmembrat imediat această invenție subversivă și a reconstruit-o după linii naturale; cu alte cuvinte, populațiilor înrudite din punct de vedere etnic, lingvistic și cultural li s-a permis să își formeze propriile comunități. El le-a oferit slovacilor libertatea sub conducerea monseniorului catolic Josef Tiso și a permis Ungariei să se reunească cu compatrioții săi separați din Rutenia. În descrierea crizei cehice, istoricii tradiționali nu reușesc aproape invariabil să îi recunoască lui Hitler libertatea pe care a acordat-o acestor minorități negermane, inclusiv polonezilor din Teschen, cărora li s-a permis, de asemenea, să se întoarcă în țara lor natală. Înțelegerea pe care el și Mussolini au negociat-o "a oferit Poloniei frontiera comună cu Ungaria pe care și-o dorea de ani de zile" (Innes, 35). În luna aprilie a aceluiași an, piloții polonezi au mășăluit în triumf alături de aviatorii Luftwaffe prin Madrid, la încheierea victorioasă a Războiului civil spaniol. În mod tragic, doar cinci luni mai târziu, ei vor zbura unul împotriva celuilalt.

Primul triumf diplomatic al lui Hitler a fost un pact de neagresiune cu Polonia în 1934, urmat în următorii ani de propuneri secrete pentru o alianță militară care să protejeze Europa împotriva sovieticilor. În ianuarie, ministrul Reich-ului, Dr. Joseph Goebbels, a făcut o impresie personală și foarte favorabilă liderilor guvernului de la Varșovia, iar cele două țări s-au apropiat considerabil. După cum a observat Watt, "vizita a fost un succes"(325). Anul următor, mareșalul Pilsudski l-a primit pe Hermann Goering, care a propus o alianță militară împotriva Rusiei. După înfrângerea acestei țări, Polonia ar fi primit întreaga Ucraină. O astfel de uniune germano-poloneză ar fi creat o forță comună prea puternică pentru ca aliații occidentali sau URSS să poată face față, zădărniciind în același timp planurile lui Churchill și ale semenilor săi belicoși.

Propunerea lui Goering a fost unul dintre marile puncte de cotitură ale istoriei moderne. Dacă ar fi fost acceptată, cursul evenimentelor ar fi fost dramatic modificat, iar colosul comunist ar fi fost răsturnat. În plus, Uniunea Sovietică se afla în acel moment în dezordine politică și militară, din cauza epurărilor paranoice ale lui Stalin ale oficialilor de rang înalt din forțele armate și din politburo. O invazie a URSS de către forțele germane și poloneze la sfârșitul anilor 1930 ar fi avut șanse mult mai mari de reușită decât operațiunea *Barbarossa* în 1941. Până atunci, Armata Roșie era pregătită să atace Germania. Dacă Pilsudski ar fi acceptat oferta generoasă a lui Goering, Polonia ar fi putut apărea ca o putere europeană cu adevărat semnificativă și ar fi evitat soarta teribilă care avea să vină. În schimb, Mareșalul a continuat să se complacă în jocul periculos de a-i pune pe germani împotriva rușilor, pretinzând că țara sa era deja o putere în Europa, ignorând

poziția sa precară între al Treilea Reich și Uniunea Sovietică. În loc să se alieze în mod rezonabil cu un stat împotriva celuilalt, el a ales să le manipuleze pe amândouă, iar țara sa a fost strivită între ele.

Chiar și așa, Hitler a continuat să își exprime admirația sinceră atât pentru Pilsudski, cât și pentru Polonia modernizată, declarând în mai 1935 în fața Reichstagului: "Recunoaștem, cu înțelegerea și prietenia sinceră a adevăraților național-iști, statul polonez ca fiind casa unui popor mare, conștient de naționalitate". În luna următoare, reprezentanții germani și polonezi au inițiat discuții care au condus șase luni mai târziu la un acord comercial. După cum a subliniat Watt, "acest tratat a fost extrem de important pentru Polonia în măsura în care Germania era de departe cea mai importantă piață de export a Poloniei. În trecut, Germania reușise să producă pagube considerabile în economia poloneză prin punerea în aplicare a unor modificări arbitrare ale tarifelor sau contingentelor la importurile din Polonia. Acest nou acord a conferit Poloniei statutul de națiune cea mai favorizată și a clarificat o serie de dispute economice între cele două națiuni" (327).

Aceste relații exemplare, împreună cu amenințarea crescândă a Rusiei Sovietice, au început treptat să-i convingă pe polonezi să reconsidere alianța militară propusă de Goering. Ca un indiciu al intențiilor sale pro-Reich, guvernul de la Varșovia a trimis avioane poloneze să zboare cu *Legiunea Condor*, în Spania. Cu numai opt luni înainte de izbucnirea războiului, Hitler i-a spus sincer lui Josef Beck, în timpul vizitei ministrului polonez de externe din 5 ianuarie 1939 la Berchtesgaden: "Germania ar fi foarte interesată de existența continuă a unui stat polonez puternic naționalist, din cauza a ceea ce s-ar putea întâmpla în Rusia ... În afară de aceasta, existența unei armate poloneze puternice a ușurat sarcina Germaniei într-o măsură considerabilă. Diviziile pe care Polonia le păstra la frontiera cu Rusia au scutit Germania de o povară militară similară" (Innes, 31).

Între timp, instigatorii internaționali - profund frustrați de victoria lui Mussolini pentru pace în Cehoslovacia - au căutat un alt punct sensibil pentru a reaprinde ostilitățile. L-au găsit la Danzig. La fel ca Sudetenland, orașul medieval fusese separat de părintele său german de către ticăloșii odioși de la Versailles cu douăzeci de ani înainte. Cetățenii săi abandonați cereau, de asemenea, reunificarea cu țara lor natală, acum că aceasta era un stat național-socialist mândru. Dar acestea erau legate prin dispozitivul imposibil de conceput al unui coridor subțire până la granița de est a Prusiei. Aproximativ un milion și jumătate de germani au fost blocați în Polonia prin Tratatul de la Versailles.

Pentru a rezolva pe cale amiabilă dilema, Hitler s-a oferit să finanțeze construirea unei autostrăzi și a unei căi ferate care să lege Danzigul. În schimbul unui acces mai larg la vechiul oraș german, aceste construcții urmau să fie impozitate de polonezi, care urmau, de asemenea, să exploateze propria lor cale ferată până la

Danzig, unde toate drepturile lor economice urmau să fie protejate și conservate. Polonia urma să realizeze un profit frumos și continuu, fără a-și compromite suveranitatea teritorială. "În acest moment", a declarat el la cea de-a șasea aniversare a preluării puterii de către național-socialiști, "nu există aproape nicio diferență de opinie între statele noastre prietene și pașnice cu privire la importanța acestui instrument (Pactul de neagresiune germano-polonez din 1934) ... Anul trecut, am văzut prietenia dintre Germania și Polonia dovedindu-și valoarea ca o garanție a păcii în viața politică a Europei" (Innes, 33); și anume, contribuția Poloniei la soluționarea crizei cehice.

Negocierile privind Danzigul s-au desfășurat în mod cordial, fără urgențe, începând din octombrie 1938, iar Hitler era încrezător în rezultatul lor reciproc satisfăcător. Cu toate acestea, el a fost neplăcut surprins când Josef Beck i-a refuzat cu răceală invitația de a se alătura Pactului anticomintern la doar unsprezece zile după Berchtesgaden, unde ambele guverne se îndreptau către o astfel de alianță. Sprijinită de puterea militară combinată a celui de-al Treilea Reich, a Italiei fasciste și a Japoniei imperiale, Polonia ar fi fost scutită de orice neliniște legată de ambițiile sovietice la granița sa rusă. Atunci când ambasadorul german de externe a vizitat Varșovia pentru a sărbători cea de-a cincea aniversare a Pactului de neagresiune germano-polonez, polonezii au refuzat orice referire la Danzig și au întâmpinat delegația germană cu o formalitate rece.

În martie, guvernul de la Varșovia a pus capăt oricărei alte discuții cu privire la Danzig prin respingerea categorică a propunerilor generoase ale Führerului, prin care polonezii urmau să câștige atât de mult din punct de vedere economic și mai ales militar. Prin intermediul ambasadorului său, el le-a prezentat situația pe șleau: "acordul germano-polonez nu poate supraviețui fără ca Polonia să manifeste "o atitudine clară, antisovietică. Polonia trebuie să înțeleagă că trebuie să aleagă între Germania și Rusia"" (Innes, 35). În aceeași lună, Beck, până atunci prietenos, i-a spus colegului său diplomat, contele Szembek: "cunoaștem limita exactă a propriilor noastre interese ... dincolo de această limită, Polonia nu poate decât să anunțe un *non possum* ("nu putem"; pledoarie de neputință; refuz). Este foarte simplu: Vom lupta!" Hotărârea lui Beck ar fi fost un șoc pentru Hitler, care încă conta pe Polonia ca pe un aliat vital împotriva comunismului sovietic, și nu ar fi putut ghici că schimbarea bruscă a atitudinii poloneze fusese pusă la cale de un diplomat străin.

William C. Bullitt, agentul confidențial al președintelui Roosevelt în Europa, a fost un oficial guvernamental de rang înalt încă din timpul administrației Wilson, în 1919, când a susținut recunoașterea de către SUA a Uniunii Sovietice. Recomandarea sa a fost respinsă în mod unanim de Congres, după ce investigațiile acestuia au dezvăluit că URSS nu era altceva decât o tiranie sângeroasă impusă

poporului rus de gangsterii evrei internaționali. Descurajat de un astfel de verdict, a renunțat la politică, dar a fost repus în funcție de F.D.R. ca prim ambasador al Americii la sovietici după recunoașterea URSS, prima acțiune internațională a lui Roosevelt după preluarea președinției. Pro-comunismul la nivel înalt al lui Bullitt și intoleranța față de fascism l-au calificat drept unul dintre cele mai valoroase instrumente ale evreilor pentru destrămarea relațiilor normale dintre națiunile gentile.

Călătorind prin Europa de Est, el și-a folosit abilitățile diplomatice naturale și acreditările impresionante ca reprezentant personal al președintelui pentru a convinge oficialii polonezi. Bullitt i-a îndemnat să-i forțeze pe germani să renunțe la Danzig. Războiul trebuia să vină inevitabil, dar până atunci Marea Britanie și Franța urmau să invadeze Reichul dinspre vest, cu Fuehrerul prins la mijloc. Polonia urma să primească restul Germaniei de Est ca parte a înțelegerii. Tot ce trebuiau să facă polonezii era să-l provoace pe Hitler să atace, apoi să-l rețină suficient timp pentru ca britanicii și francezii să le vină în ajutor. Orbiți de lăcomie și aroganță în fața acestei înșelătorii transparente, liderii naivi ai Varșoviei au pariat existența țării lor pe asigurările unor politicieni străini pentru care Polonia nu era nimic mai mult decât o oportunitate pentru războiul pe care erau hotărâți să îl provoace undeva, cumva.

După ce a semănat semințele conflictului în Polonia, Bullitt s-a strecurat în Franța, unde i-a asigurat pe oficialii francezi că SUA vor sprijini orice război pe care îl vor purta împotriva Germaniei. Peste un an, în timp ce țara sa era supusă Wehrmachtului, premierul Franței, Eduard Deladier, a transmis celebrul său apel către America, solicitând "norii de avioane de război" promiși de Bullitt. O săptămână mai târziu, germanii au intrat în Paris.

Bullitt s-a deplasat la Londra, unde s-a întâlnit cu prim-ministrul britanic. În 1941, cu puțin timp înainte să moară de cancer și în mijlocul celui de-al doilea război fratricid din Europa, Neville Chamberlain a mărturisit că "Anglia nu ar fi intrat niciodată în război pentru Polonia fără îndemnul constant al lui Bullitt și al evreilor" (Forrestal, 178). Chamberlain nu era prieten cu Reich-ul, dar dorea cu sinceritate să evite războiul, cel puțin pentru moment, trăgând de timp până când forțele armate ale Marii Britanii ar fi fost suficient de dezvoltate pentru a face față Wehrmacht-ului. El a fost înșelat de Ian Colvin, un jurnalist virulent antigerman de la *News Chronicle*. Colvin a fost responsabil pentru schimbarea de unul singur a politicii poloneze britanice, mințindu-l pe prim-ministru la 29 martie că Fuehrerul era pregătit să atace Polonia cu prima ocazie disponibilă, cu un plan prestabilit. "Cu toate acestea, planul de contingentă (*cazul alb* al lui Hitler) a fost acum activat ca *urmare* a garanției britanice" de a lupta pentru Polonia (Irving, *Goebbels*, f.293). Prin intermediul acestei înșelătorii, Colvin "a înclinat balanța spre război".

"Democrațiile" occidentale îi arătasera clar lui Hitler că sunt hotărâte să pornească un război împotriva sa, dar el spera că acesta ar putea fi amânat cât mai mult posibil. Chiar și așa, dacă ostilitățile trebuiau să aibă loc, el le prefera în condițiile sale, atunci când Germania avea cele mai mari șanse de succes. În condițiile în care reînarmarea Aliatilor avansa cu viteză maximă, timpul lucra împotriva sa. De exemplu, în 1939, anul în care a început războiul, guvernul francez cheltuia mai mult decât Germania pe armament, în timp ce forțele sale aeriene erau mai bine finanțate decât Luftwaffe a lui Hermann Goering. Începând din februarie 1934, potrivit jurnalistului american Douglas Brinkley, Parisul cheltuia anual un miliard de franci numai pentru forțele sale aeriene (68). Cinci ani mai târziu, acesta dispunea de peste 3 000 de avioane, ceva mai puține decât Luftwaffe, dar combinate cu forțele aeriene poloneze, olandeze și britanice, germanii ar fi fost depășiți numeric în aer de cel puțin trei la unu. În total, rezervele militare din Polonia, Țările de Jos, Franța și Marea Britanie totalizau aproximativ zece milioane de oameni, depășind rezervele germane cu cinci la unu. Pe mare, Aliții dispuneau de douăzeci de ori mai multe nave de război decât Kriegsmarine.

Foarte conștient de amenințarea iminentă la adresa existenței țării sale din partea Aliatilor care se înarmau cu furie, Hitler a continuat să le ofere polonezilor soluții echitabile. Încăpățânarea acestora devenise insuportabilă, chiar și pentru britanici și francezi (care se răzgândeau în legătură cu promisiunile neoficiale ale lui Bullitt privind ajutorul militar american), încă din 27 și 29 august - literalmente cu câteva zile înainte de izbucnirea războiului. Ei au îndemnat Varșovia să negocieze cu Hitler, dar polonezii au refuzat categoric, având încredere în asigurările confidențiale ale lui Bullitt. În aceeași lună, când ambasadorul francez le-a sugerat să lase forțele armate sovietice pe teritoriul lor pentru a apăra Polonia, mareșalul Edward Rydz-Smigly, comandantul suprem polonez, a răspuns: "Cu germanii, am risca să ne pierdem libertatea. Cu rușii ne-am pierde sufletul" (Innes, 60). Pentru că au cedat cântecului de sirenă al lui Bullitt, le-ar fi pierdut pe amândouă.

Câteva zile mai târziu, Führerul a încercat să evite o criză solicitând reluarea discuțiilor directe cu ministrul polonez de externe. El i-a spus ambasadorului britanic, Sir Neville Henderson: "În aceste circumstanțe, guvernul german este de acord să accepte oferta guvernului britanic de a-și oferi bunele servicii pentru a asigura trimiterea la Berlin a unui emisar polonez cu puteri depline. Ei contează pe sosirea acestui emisar miercuri, 30 august" (Innes, 82). În schimb, Beck i-a făcut pe germani să aștepte două zile întregi fără să le dea un răspuns, apoi a zburat la Londra, unde el și colegul său diplomat, contele Edward Raczynski, au semnat un pact de asistență reciprocă cu ministrul britanic de externe, lordul Halifax. Acordul garanta intervenția armată a Angliei în cazul în care Polonia era atacată "de orice dușman străin", deși numai Germania era citată într-un protocol secret care nu a

fost dezvăluit decât după război.

Führerul a aflat ce se întâmplase doar citind în ziarele de a doua zi despre disprețul autoritar al lui Beck față de orice fel de negocieri. Această respingere fără precedent a liderului ales al unei țări vecine, în timp ce făcea apel la pace, a fost o provocare deliberată, urmată imediat de mobilizarea poloneză și de manevre militare în apropierea frontierei germane - toate menite să îl determine pe Hitler să atace. Șase ani mai târziu, în testamentul său, acesta își amintea: "Cu trei zile înainte de izbucnirea războiului germano-polonez, i-am propus ambasadorului britanic la Berlin o soluție pentru problema germano-poloneză similară cu problema zonei Saar, sub control internațional. Această ofertă nu poate fi explicată. Ea a fost respinsă doar pentru că cercurile responsabile din politica engleză doreau războiul, parțial în așteptarea unor avantaje comerciale, parțial impulsionate de propaganda promovată de evreimea internațională."

Încă din luna ianuarie a anului precedent, când starea de spirit a polonezilor s-a înrăutățit pentru prima dată împotriva Germaniei, Ribbentrop le-a mărturisit colegilor săi diplomați, în timpul întoarcerii lor la Berlin: "De acum înainte, avem o singură opțiune de acțiune dacă vrem să scăpăm de încercuirea teritorială, și anume să ajungem la o înțelegere cu rușii" (Innes, 33). La rândul său, Hitler nu se lăsa înconjurat de inamici. Trebuia să îi flancheze diplomatic înainte de a începe să tragă. Așa cum i-a spus lui Jacob Burckhardt, comisarul elvețian al Ligii Națiunilor de la Danzig: "Tot ceea ce întreprind este îndreptat împotriva Uniunii Sovietice. Dacă Occidentul este prea prost și orb pentru a înțelege acest lucru, voi fi obligat să ajung la un acord cu rușii". În consecință, la 23 august, el a șocat lumea (inclusiv proprii săi tovarăși din NSDAP, dintre care unii au demisionat în semn de protest) prin încheierea unui pact de neagresiune cu Uniunea Sovietică. A fost o măsură drastică impusă de democrațiile occidentale care l-au obligat să împiedice dezvoltarea unui al doilea front prin normalizarea relațiilor cu Rusia.

El a explicat într-un discurs rostit în Reichstag aproape doi ani mai târziu, în timp ce legiunile sale pătrundeau în URSS: "Prin urmare, în august 1939, nu am reușit decât cu extremă dificultate să-mi trimit ministrul de externe la Moscova pentru a încerca să mă opun politicii britanice de încercuire a Germaniei". Procedând astfel, el a învins Franța și Anglia la propriul lor joc al diplomației cu mize mari. Ambele îl curtaseră cu nerăbdare pe Stalin pentru o alianță împotriva celui de-al Treilea Reich, însă Mareșalul a preferat un tratat de moment cu Germania, care să îi ofere timp vital pentru finalizarea propriei reînarmări.

În cuvintele mareșalului Armatei Roșii Stephanis, "Pactul dintre Uniunea Sovietică și Germania lui Hitler este doar temporar. Nu-l vom lăsa să dureze prea mult". Acesta a fost secondat de mareșalul Vorsolov, care a declarat: "Germanii nu trebuie să aibă nicio idee că ne pregătim să îi înjunghiem pe la spate în timp ce ei

sunt ocupați să lupte cu francezii, altfel și-ar putea schimba planul general și ne-ar putea ataca". Nimic din toate acestea nu l-ar fi surprins pe Hitler, care scria încă de la redactarea cărții *Mein Kampf*, în 1925: "Conducătorii actuali ai Rusiei nu au nici cea mai mică idee de a încheia o alianță în mod onorabil, cu atât mai puțin de a o respecta" (vol. doi, capitolul XIV). El a concluzionat pe bună dreptate: "Germania este astăzi următorul mare obiectiv de război al bolșevismului".

Când a început războiul cu Uniunea Sovietică, "Hitler pare să-l fi învins cu greu pe Stalin", potrivit lui Russell H.S. Stolfi, profesor de istorie la Școala Postuniversitară Navală a Statelor Unite, din Monterey, California. "Dovezi publicate recent și argumente deosebit de eficiente arată că Stalin a început o desfășurare masivă a forțelor sovietice la frontiera de vest la începutul lunii iunie 1941. Dovezile susțin ideea că Stalin intenționa să folosească forțele concentrate în vest cât mai repede posibil, probabil pe la mijlocul lunii iulie 1941, pentru o Barbarossa sovietică. Declarațiile prizonierilor susțin, de asemenea, ideea că sovieticii intenționau să atace Germania în 1941. Desfășurarea extraordinară a forțelor sovietice la frontiera de vest este cel mai bine explicată ca o desfășurare ofensivă pentru un atac cu mobilizarea completă a forțelor extrem de puternice masate acolo în acest scop" (Michaels, 21).

Horst Slesina, un veteran din primele zile ale Operațiunii *Barbarossa*, a asistat personal la pregătirile sovietice pentru invazia Europei. "Pentru prima dată", își amintea el de primele zile ale campaniei, "aflăm detaliile oribilei amenințări la adresa Patriei noastre și a întregii Europe reprezentată de înaintarea armatei sovietice. Vedem din jocul diplomatic și militar al Uniunii Sovietice - și din cererile nerușinate ale lui Stalin și Molotov - că șefii de la Kremlin cred că le-a venit ceasul. Negocierile cu Anglia, înaintarea forțelor sovietice la frontierele Germaniei, Finlandei, Ungariei și României elimină ultimele îndoieli cu privire la intențiile sovietice. Bolșevismul este gata să înceapă marșul revoluției mondiale cu un atac împotriva Germaniei ... Când primii infanteriști (germani) au venit în est, au fost descărcați și au înaintat spre graniță cu ceva timp în urmă, am văzut coloane gigantice de ruși care se apropiau, construindu-și pozițiile tot mai aproape de granița germană ... Ei au creat o rețea groasă la granița germană, în spatele căreia coloane gigantice, nesfârșite, au executat una dintre cele mai masive mobilizări din istoria războiului" (8-11).

După război, maiorul Koskov, comandantul Armatei Roșii al Regimentului 24 Infanterie, Divizia 44 Infanterie, a recunoscut că "rușii ar fi atacat Germania din proprie inițiativă în cel mult două sau trei săptămâni" (Johnson, 36). În timp ce Reich-ul și Rusia erau încă în pace, Stalin s-a lăudat absolvenților Academiei Militare Frunze la 5 mai 1941: "Putem începe războiul cu Germania în următoarele două luni. Acum că suntem puternici, trebuie să trecem de la apărare la atac". În

cuvintele traducătorului din limba rusă al Departamentului american al Apărării, Daniel Michaels, "analistii ruși estimează că germanii au lansat atacul lor preventiv cu două sau patru săptămâni înainte de mișcarea planificată de sovietici" (20).

Dar, deocamdată, Hitler avea nevoie de un acord, oricât de impermanent, cu URSS pentru a evita un război pe două fronturi; pentru a ține ursul rus la distanță, chiar dacă numai temporar. De asemenea, el urmărea să prindă Alianții occidentali în propriul lor tratat cu Varșovia, încheiat la 25 august. Acesta preciza că Marea Britanie și Franța vor declara război "oricui" va invada Polonia; deși Germania era în mod evident vizată ca potențial invadator, ea nu a fost menționată pe nume, cel puțin public. În cazul în care Germania și Rusia invadau Polonia, Alianții erau obligați, prin propriul tratat, să declare război ambelor țări ofensatoare, lucru pe care el știa că nu l-ar putea face niciodată.

Cu toate acestea, atunci când războiul a ajuns în Polonia, democrațiile și-au arătat întreaga ipocrizie, declarând selectiv război Reich-ului, dar s-au abținut de la o declarație similară împotriva Uniunii Sovietice, ale cărei trupe au trecut pe teritoriul polonez două săptămâni mai târziu. Perspectiva ca Anglia și Franța să fie nevoite să înfrunte atât Germania, cât și Rusia a fost prea mult pentru ele. Deși nu s-au abținut de la a declara război Germaniei, deoarece erau obligați de onoare să acționeze identic împotriva URSS, au expus cel puțin necinstea lor fundamentală în fața întregii istorii.

Desigur, aceștia nu au intenționat niciodată să vină în ajutorul Poloniei, o imposibilitate evidentă, în orice caz. Polonezii au luptat cu curaj și tenacitate, cu tot ce aveau, convinși că britanicii și francezii își vor respecta jurămintele și vor invada Germania dinspre vest. Această credință puternică în aliații lor îndepărtați a fost cea care a inspirat apărarea poloneză a capitalei națiunii, chiar și după ce o astfel de rezistență, oricât de hotărâtă, devenise pe cât de inutilă, pe atât de tragică. "Democrațiile" occidentale i-au trădat pe polonezi, pe care i-au considerat, cu cinism, doar carne de tun pentru agendele lor antinaziste. Adevărata lor atitudine a fost exprimată de Winston Churchill după capitularea Poloniei, țară pe care a prezentat-o public drept "eroicul apărător al dreptului și al binelui împotriva hoardelor naziste". Amărât după înfrângerea polonezilor, el i-a calificat cu dispreț drept "polonezi proști, care nu au știut să lupte". Acestea au fost toate mulțumirile pe care le-au primit pentru războiul pe care Churchill și alții l-au cerut și l-au obținut de la ei.

NSDAP/AO este cel mai mare furnizor Lumea propagandei național-socialiste!

Reviste tipărite și online în multe limbi
Sute de cărți în aproape o duzină de limbi
Peste 100 de site-uri web în zeci de limbi

